

Doksany, Svatoanežská pouť, 11. 6. 2011

Homilie Mons. Jana Baxanta, litoměřického biskupa

Bratři a sestry,

naším krajem, Podřipskem a Litoměřickem s výhledem na mystiku pyramid Českého středohoří, procházeli světci a světice nikoliv jen jako kulturně vzdělaní turisté své doby. Nikdy tudy neprocházeli jako uchvatitelé tohoto Bohem omilostněného, protože velmi úrodného území zlatého pruhu země české, ale jako poutníci, hledající perly v naší zemi ukryté. A současně, díky Bohu, při své pouti perly opravdovosti svého vlastního křesťanského úsilí do této země pro nás tiše vkládali. Pro nás, jejich důstojné pokračovatele a hledače, ne zlatokopy a lovce perel. Na drahokamy dosáhneme, když se rozhodneme podobně jako onen muž z evangelia při objevení drahocenné perly v poli: koupil to pole. Měl sice zájem jen o perlu, ale aby ji měl, koupil pole celé. Duchovní bohatství svatých poutníků a poutnic i my najdeme, pokud obejmeme celý tento kraj i přes výstrahy a upozorňování mnohých, že toto území je nábožensky lhostejné, Kristu odcizené a snad téměř Bohem zapomenuté, tedy pusté. Není tomu tak! A i kdyby někde a někdy tomu tak bylo, pak povzbuzením nám vždycky zůstane biblické konstatování: „Nad pustinou se vznášel Duch!“ Skutečně, tento kraj naší litoměřické diecéze, pohlazený a políbený mnohými našimi předchůdci i současníky, duchovními přáteli, je přitažlivý tím, co je zde tajemně ukryto, a současně i očekáváním toho, co zde dosud ještě nebylo objeveno. Sv. Anežka Česká Přemyslovna putovala zdejšími územími a zastavila se v místě, kde dnes my všichni jsme: zde v Doksanech. Tady prožívala část svého dětství. Její zastávka s pobýváním v doksanském klášteře mohla pro ni být příležitostí vidět nevšední životní styl, mohla to být doba ozdravné rekreace, škola modlitby, vnímání a to zblízka moudrosti a laskavosti řeholnic, učitelek života. Jak právě dítě a mladý člověk toto potřebuje! Víme ale, že se Anežka tady, svým způsobem, připravovala na zasvěcení se Bohu: již do dětské duše přece může Bůh vložit touhu po vysokých ideálech. Romantické a líbezné slovíčko „obláčka“, ve skutečnosti první krok k zasvěcení, v duchovním smyslu nekompromisní volba následovat Krista, nemá nic společného s jakýmsi virtuálním bílým a pohodlným nebeským polštářkem. Zasvěcení Bohu je rozhodnutí se pro Boha navždycky, aniž by člověk zapomněl, že Bůh si při zasvěcení člověka především vybírá pro sebe a rozhoduje se pro člověka v předstihu, mnohem dříve, než by člověk sám dal jakkoli statečnou a patřičnou odpověď.

Svatoanežskou perlu, vloženou do doksanského místa a prostoru, nemůže nikdo zcizit. Jen ji objevit a nechat se uchvátit příkladem mladé dívky, vpravdě

šlechtné ženy, která pamatovala na to, že „Když dáš Bohu sebe, nic víc po tobě nebude chtít“, jak pravdivě, výstižně i útěšně říká biskup Vojtěch Cikrle. Zasvěcení se Bohu, oddání se Bohu není povrchní, i když třeba nábožensky viditelný projev zbožné víry. V takové chvíli má člověk svou duši na dlani, a co sám v sobě prožívá jako dospělá a svobodně se rozhodující lidská bytost, vymyká se jakémukoliv, byť vznešenému obřadu, včetně viditelného postoje, resp. polohy, prostrace, padnutí k zemi. Co se odehrává v nitru, vysoce převyšuje vlastní kající úkon pokory, postřehnutelný očima přítomných svědků. Doksanský pobyt a později uskutečněná obláčka, zasvěcení sv. Anežky České, byl teprve požehnaný začátek historicky cenného křesťanského svědectví, obdivovaného především nemocnými a opuštěnými v Praze „Na Františku“, z něhož žila a doposud žije i naše katolická česká komunita: svědectví ryzí křesťanské oběti. Sv. Anežka přitom pochopitelně dopředu nevěděla, jakým nástrojem ji Bůh učiní. Při zasvěcení Bohu nepředložila své plány, ale přijala za své plány Boží. Taková, v doksanském prostředí probouzející a rodící se duchovní událost byla nepochybně její první láskou, ke které se vracela stejně tak, jak se i vracíme my dle výzvy Janovy Apokalypsy: „Vrať se ke své prvotní lásce!“ Následování Krista totiž s sebou přináší i chmurné okamžiky obtížnosti cesty, únavu, nepochopení či nepřátelství lidí, vlastní naši těžkopádnost a hříšnost i obavy o šťastnou záchranu, tedy spásu našich bližních i spásu svou. Zodpovědnost je nemalá, avšak první láska je jediná! Návrat k ní je vždy možný, ba často nutný!

Není nám dovoleno, abychom zastírali, že naše rodové, tedy české kořeny byly spjaty s křesťanstvím, a už vůbec nesmíme dopustit, aby se křesťanství chápalo jen jako snad zajímavá ideologie. A navíc bychom si měli zakázat pesimismus při výhledu do budoucnosti a pohřbívání českého katolicismu, aniž bychom my sami se ke Kristu v důvěře jako k Pánu dějin obrátili a druhým o tomto Pánu lidských životů něco laskavého řekli. Mluvíme a žijeme přece s nimi a oni s námi a křesťanství je život, sdílení hodnot, životní styl – jistě náročný, naštěstí náročný, ale vhodný pro každého člověka. Nevnučuje se. Ostatně, ani sv. Anežka nám svou perlu nevnučuje. Co je však v současné době v našem českém prostoru nejvíce v sázce? Čeho je nyní nám i všem ostatním nejvíce třeba? Svědectví, působivého křesťanského příkladu. Křesťanský životní styl vidět; abychom viděli především my! A potom jej následně předkládat druhým, aby i oni viděli, Boha poznali a pak i Boha chválili. Sv. Anežka svou vlastní povahou jména – ovečka - dala příklad oddanosti Bohu a lidem v následování Krista mírností, ale i opravdovostí, důsledností a věrností. Žádný fanatismus a žádná povrchnost! Její perla svědectví a křesťanského příkladu neoslňuje, ale září podobně jako zlato a jiný drahokam, i když by byly léta, staletí ukryty hluboko v zemi.